

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Jana Dvořáka a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: Mgr. R. D.**, zastoupen Mgr. et Mgr. Radimem Dostalem, advokátem, se sídlem Palackého 168 - „Na Rybárně“, Vsetín, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2006, č. j. 41 Cad 115/2005 - 142,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 4. 3. 1999, č. X, byl žalobci odňat plný invalidní důchod, přiznán částečný invalidní důchod, a to z důvodu, že podle posudku lékaře OSSZ Olomouc (dále jen „OSSZ Olomouc“) ze dne 6. 11. 1996 již žalobce (dále i „stěžovatel“) není plně, nýbrž pouze částečně invalidní, přičemž z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti o 40 %.

Proti uvedenému rozhodnutí žalované podal žalobce opravný prostředek ke Krajskému soudu v Brně podle tehdy platné právní úpravy (tj. hlava třetí, část pátá, zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád). V něm namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované pro nedostatečné odůvodnění a krajskému soudu vytknul i nesprávné závěry ohledně zdravotního stavu a poukázal na vady řízení před správním orgánem.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 4. 2002, č. j. 41 Ca 76/2000 - 74, rozhodnutí žalované potvrdil, přičemž rozhodl i o náhradě nákladů řízení. Krajský soud v tomto rozsudku vycházel především z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“), pracoviště Brno, ze dne 8. 6. 2001 a z doplňujícího posudku ze dne 18. 12. 2001. Z tohoto posudku soud zjistil, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce k datu napadeného rozhodnutí žalovaného byl stav po mnoha operacích vrozeného onemocnění tlustého střeva, v roce 1991 se založením terminální ileostomie, v roce 1992 s amputací rekta, s přetrvávající píštělí na hrázi se sekrecí hlenohnisavou, když píštěl vychází z laločnatého slepého útvaru, přičemž píštěl vesikoperineální nebyla prokázána, i když byl připuštěn tzv. záklopkový mechanismus. V tomto posudku byly uvedeny a zhodnoceny veškeré lékařské nálezy, které posudková komise měla k dispozici, navíc bylo provedeno z podnětu posudkové komise další vyšetření žalobce na radiologické klinice Fakultní nemocnice Olomouc dne 21. 4. 2001 a 23. 4. 2001. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované byl podle PK MPSV hodnocen podle vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, ve znění vyhlášky č. 157/1997 Sb. (dále jen „vyhláška č. 284/1995 Sb.“), a to podle přílohy č. 2 kap. X odd. C srovnatelně s položkou 4, písm. c), kde je pomocně míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti uvedena (50 %), s použitím přílohy č. 4 k uvedené vyhlášce odd. A odd. 2 písm. a), přičemž se jedná u žalobce o zdravotní postižení značně ztěžující obecné životní podmínky a jedná se u něho o zdravotní postižení, a to umělé vyústění trávicího nebo močového traktu na povrchu těla. Krajský soud se závěrem PK MPSV ztotožnil a dospěl k závěru, že plný invalidní důchod byl žalobci odňat důvodně, když jeho míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti již není taková, aby splnil podmínky nároku na plný invalidní důchod, a proto mu přísluší pouze částečný invalidní důchod.

Proti uvedenému rozhodnutí krajského soudu podal žalobce v souladu s novou právní úpravou správního soudnictví, účinnou od 1. 1. 2003 (§ 129 odst. 3 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost. Jako důvody kasační stížnosti uvedl nezákonnost rozhodnutí krajského soudu, vady řízení před správním orgánem a nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesrozumitelnosti, jakož i vadě řízení, přičemž vycházel z ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 6. 2005, č. j. 6 Ads 29/2003 - 105, zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2002, č. j. 41 Ca 76/2000 - 74, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl následující rozhodné skutečnosti. Předně provedl rekapitulaci kasačních námitek žalobce, když tyto námitky podle jejich obsahu rozčlenil v bodech 1 - 12 a podřadil je podle jejich obsahu pod jednotlivé důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1, a to následovně: důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tvoří podle jejich obsahu námitky stěžovatele uvedené pod bodem ad 3, důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tvoří podle jejich obsahu námitky stěžovatele ad 1 a ad 12, důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tvoří podle jejich obsahu námitky stěžovatele ad 2, 4, 5, 6, 9 a 10, přičemž ve všech uvedených případech se jedná o jiné vady řízení před soudem, jež mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Námitky stěžovatele ad 3, 7, 8 a 11 se týkají nedostatku důvodu rozhodnutí soudu. Z uvedeného předchozího zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že stěžovatel nebyl úspěšný s námitkami zahrnutými pod body ad 1, 3, 4, 5, 9, 10, 11 a 12. V případě námitek zahrnutých pod bodem ad 9 byl stěžovatel neúspěšný v části týkající se porušení zásady ústnosti jednání u PK MPSV, zpochybnění odborné úrovně členů PK MPSV

a údajné formálnosti jednání této komise bez účasti stěžovatele. Ve zbývajících částech výše uvedených námitek stěžovatel úspěšný byl, a to v rozsahu námitek uvedených pod body ad 2 (z části), 6, 7 a 8.

Nejvyšší správní soud tak považoval výše označené námitky za důvodné z hlediska zjištěných následujících pochybení krajského soudu:

a) krajský soud se v odůvodnění svého rozsudku nevypořádal s návrhem stěžovatele na provedení důkazu znaleckým posudkem, který měl podle jeho názoru vypracovat znalecký ústav, a jenž stěžovatel navrhl při jednání před soudem dne 24. 4. 2002 (část námitek uvedených pod bodem 2);

b) krajský soud se nevypořádal s námitkou stěžovatele, podle které MUDr. P. G., CSc., jako člen PK MPSV, nebyl odborníkem na proktologii, nýbrž na štítné žlázy, takže nebyl kvalifikován k posouzení zdravotního stavu stěžovatele;

c) krajský soud v rozsudku neodůvodnil, proč neprovedl některé důkazy, jejichž provedení stěžovatel v průběhu řízení před krajským soudem navrhoval, a to znaleckým posudkem ohledně zdravotního stavu stěžovatele vyhotoveným znaleckým ústavem (viz též pochybení krajského soudu pod bodem a), výsledkem MUDr. V. K., MUDr. P. G., CSc., MUDr. H. F. a D. K. a dále seznamem všech jednání, jenž PK MPSV v Brně vedla v posledním čtvrtletí;

d) krajský soud se v odůvodnění svého rozsudku nevypořádal s námitkou stěžovatele vznesenou dne 24. 4. 2002, ve které stěžovatel poukázal na skutečnost, že v řízení před OSSZ v Olomouci nebyl seznámen s podklady, jenž vyzněly v hodnocení jeho zdravotního stavu tak, že již neodpovídá plné invaliditě. Lékařkou OSSZ mu bylo pouze sděleno, že jeho zdravotní stav se nezměnil, avšak změnil se právní předpis, takže jeho zdravotní stav již odpovídá jen částečné invaliditě, přičemž poučení mu bylo údajně poskytnuto pouze v tom smyslu, že až dostane rozhodnutí žalovaného, může podat opravný prostředek k soudu, avšak ne v tom smyslu, že může nahlížet do spisu a seznámit se s podkladovým materiálem pro vydání rozhodnutí. V této souvislosti v podstatě stěžovatel brojil proti nesprávnému postupu správního orgánu, jenž neodpovídal zásadě, že účastník správního řízení má mít dostatek informací v tom, aby se mohl účinně bránit proti správním rozhodnutím a aby mu obrana nebyla ztížena, přičemž tuto argumentaci použil i ve svém přípisu ze dne 9. 1. 2000 (č. 1. 22 soudního spisu), v němž poukázal na princip rovnosti zbraní. Totéž vytýkal i postupu soudu a postupu PK MPSV. S touto námitkou se však krajský soud ve svém rozhodnutí žádným způsobem nezabýval (námitky uvedené pod bodem ad 8).

Na základě výše uvedených zjištěných pochybení krajského soudu Nejvyšší správní soud zrušil výše citovaným rozsudkem rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2002, č. j. 41 Ca 76/2000 - 74, přičemž v závěru odůvodnění zrušujícího rozsudku uložil krajskému soudu, aby zjistil od stěžovatele, jaké skutečnosti mají být podle jeho názoru navrženými důkazy prokázány, aby zvážil provedení důkazů navržených stěžovatelem, jenž před tím od něj zjistí, aby provedené důkazy zhodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem, aby ve svém rozhodnutí vyšel ze skutkového a právního stavu takto zjištěného a hodnocení důkazů přezkoumatelným způsobem promítl v odůvodnění svého rozhodnutí. Pokud navržené důkazy či některé z nich neprovede, uložil krajskému soudu, aby ve vztahu ke každému jednotlivému takto neprovedenému důkazu tak učinil a vypořádal se s námitkami stěžovatele proti procesnímu postupu žalovaného

a s námitkami proti postupu PK MPSV a krajského soudu při vydávání posudku o zdravotním stavu stěžovatele, jak vyplývají z jeho kasačních námitek uvedených pod bodem 8.

Krajský soud v Brně v dalším přezkumném soudním řízení rozsudkem ze dne 18. 1. 2006, č. j. 41 Cad 115/2005 - 142, žalobu zamítl, přičemž rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Proti tomuto druhému rozsudku Krajského soudu v Brně (tj. ze dne 18. 1. 2006, č. j. 41 Cad 115/2005 - 142), podal stěžovatel včas kasační stížnost, ve které předně uvedl, že napadá tento rozsudek podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť soud se při svém rozhodování neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Dále uvedl, že z důvodu procesní opatrnosti, přesto že v daném případě rozhodoval již Nejvyšší správní soud, napadá rozsudek rovněž pro nezákonnost (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), dále pro vady řízení (písm. b/ odst. 1 téhož §) a pro nepřezkoumatelnost (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.) spočívající v nesrozumitelnosti, jakož i ve vadě řízení. V kasační stížnosti v první řadě uvedl, že trvá na všech důvodech kasační stížnosti vznesené v předešlém podání kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, byť si je vědom, že nezakládají důvody kasační stížnosti nyníjší. Uvedl, že „důrazně upozorňuji, že na jejich důvodech nadále trvám. Nejvyššímu správnímu soudu jsou známy z předcházejících řízení“. V této souvislosti uvedl, že tak činí s ohledem na „ústavní rozměr“ jeho kasačních námitek, zejména s ohledem k principu rovnosti zbraní a principu účinné obrany proti správnímu rozhodnutí úřadu veřejné moci a řádného odůvodnění rozhodnutí přijatého orgánem nadaného touto veřejnou mocí tak, aby nebyla podstatně ztížena nebo znemožněna účinná obrana proti takovému správnímu rozhodnutí. Jako konkrétní důvody kasační stížnosti uvedl stěžovatel v části páté kasační stížnosti následující:

V průběhu předchozího řízení vyslala posudková komise stěžovatele na vyšetření k prokázání vesico-perineální píštěle, a to za účelem prokázání trvalé invalidity, přičemž toto vyšetření bylo v té době negativní se závěrem, že je plně invalidní, neboť nebyla tato píštěl prokázána. Posléze bylo toutéž posudkovou komisí v doplňujícím posudku v průběhu řízení o žalobě po vydání zrušujícího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu konstatováno, že uvedené vyšetření nemá vliv na posudkový závěr, „což je mírně řečeno podivné“. Buď má vliv na posudkový závěr nebo je vyšetřování stavu ohledně vesikoperineální píštěle nadbytečné, a tudíž zcela zbytečné a zatěžující organismus stěžovatele. Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel byl seznámen s podkladem pro rozhodnutí (s právně irelevantním závěrem, že byl studentem právnické fakulty), neboť podepsal protokol. Stěžovatel namítl, že nikdy nepopřel, že by uvedený protokol nepodepsal, avšak tvrdí, že jeho obsah byl doplněn, což navrhl prokázat výsledkem svědkyně Dr. F., avšak tomuto návrhu na provedení důkazů nebylo Krajským soudem v Brně vyhověno. V případě námítky týkající se odbornosti Dr. G. vyvodil Krajský soud v Brně nesprávný závěr z přípisu PK MPSV, že operace, kterou stěžovatel podstoupil u prof. A., přednosta chirurgické kliniky Fakultní nemocnice Na Bulovce, je běžná, a že MUDr. G. je zaměstnancem II. chirurgické kliniky U sv. Anny v Brně, když operace tato klinika běžně neprovádí. Stěžovatel však namítá, že tyto operace neprovádí MUDr. G.. Za tím účelem proto „nabídl“ důkaz výsledkem MUDr. G., aby mu mohl v souladu se zásadou ústnosti soudního jednání klást otázky směřující k jeho odbornosti, který však krajský soud neprovedl. Ačkoliv stěžovatel uvedl, že trvá na provedení všech důkazů, Krajský soud v Brně se všemi jeho důkazními návrhy nevypořádal, což je v rozporu s ústavně zakotveným postupem v rámci spravedlivého procesu. Zároveň uvedl, že nechápe, proč si Krajský soud v Brně na podporu jeho tvrzení, že rozhodování ČSSZ a vypracování posudku PK MPSV je formální, nevyžádal

interní pokyny MPSV pro vypracování těchto posudků a rozhodování ČSSZ, zejména o podkladu pro rozhodnutí lékařem OSSZ. Závěrem stěžovatel uvedl, že naznačeným postupem ČSSZ, PK MPSV a Krajským soudem v Brně byla zasažena jeho práva spočívající v odepření možnosti vyjádřit se k podkladu rozhodnutí před jeho vydáním správním úřadem, byla narušena zásada nestrannosti soudního rozhodování, narušen princip ústnosti spočívající v nepřítomnosti stěžovatele při formulaci posudku PK MPSV, který byl jediným připuštěným důkazem, neboť soud nevyhověl jeho návrhu na vypracování znaleckého posudku, dále nedostatek odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně spočívající ve vnitřní logické rozpornosti a nesrozumitelnosti. Žalobce navrhl konání ústního jednání před Nejvyšším správním soudem, aby mu byla dána příležitost k naplnění ústnosti a přimosti soudního jednání, která mu byla s ohledem na formálnost přístupu Krajského soudu v Brně de facto odňata.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že souhlasí s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2006, sp. zn. 41 Cad 115/2005, a proto nepodává vyjádření ke kasační stížnosti.

V kasační stížnosti ze dne 10. 4. 2006, kterou stěžovatel napadl rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2006, č. j. 41 Cad 115/2005 - 142, předně uvedl, že trvá na všech důvodech kasační stížnosti vznesené v předešlém podání kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. Stěžovatel tím měl zřejmě na mysli již výše zmíněné předchozí důvody kasační stížnosti, kterou napadl předchozí rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2002, č. j. 41 Ca 76/2000 - 74, přičemž se jedná o důvody pod výše zmíněnými body 1 – 12. Těmito důvody kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud meritorně zabýval v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 29. 6. 2005, č. j. 6 Ads 29/2003 – 105, když je věcně řešil v odůvodnění tohoto předchozího rozsudku pod body ad 1) až ad 12).

V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že se nejedná o případ uvedený v ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 136/05 ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel zabývat věcí, u které již jednou svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Vztáhnout však citované ustanovení též na případy, kdy Nejvyšší správní soud pouze vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav, by ve všech důsledcích mohlo vést k naprosté zbytečnosti Nejvyššího správního soudu, neboť by mohl tento soud v každé projednávané věci vždy prvním kasačním rozhodnutím vytknout jakoukoli (třeba i malichernou) procesní vadu, a poté v druhém kasačním řízení kasační stížnost odmítnout, a tím odmítnout i věcný přezkum naříkaného rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. V dané věci nebyl v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu právní názor na výklad hmotného práva vysloven, když důvod pro zrušení předchozího rozsudku krajského soudu spočíval ve vadách řízení před krajským soudem, týkajících se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Proto se Nejvyšší správní soud mohl zabývat věcně námitkami stěžovatele uvedenými v kasační stížnosti, která směřuje proti novému rozhodnutí krajského soudu napadeného kasační stížností, přičemž se vzhledem k zákonem vymezenému předmětu soudního přezkumu v řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud mohl zabývat pouze těmi námitkami stěžovatele, které směřovaly proti novému rozsudku krajského soudu (tj. ze dne

18. 1. 2006, č. j. 41 Cad 115/2005 - 142), tedy v rozsahu důvodů vymezených v kasační stížnosti směřující proti tomuto novému rozhodnutí krajského soudu, nikoliv však v rozsahu důvodů vymezených v předchozí kasační stížnosti směřující proti předchozímu zrušenému rozsudku krajského soudu (tj. ze dne 30. 4. 2002, č. j. 41 Ca 76/2000 - 74).

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná (§ 109 odst. 2, 3, § 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl nezákonnost (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), vady řízení (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.) a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti, jakož i ve vadě řízení (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Nejvyšší správní soud však takové důvody kasační stížnosti neshledal.

Nejvyšší správní soud předně zjistil, že krajský soud zcela respektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v předchozím zrušujícím rozsudku tohoto soudu, jenž směřoval k odstranění vad, jimiž bylo zatíženo předchozí řízení před krajským soudem. Zároveň nelze považovat jeho rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, když obsahuje základní zákonné náležitosti, přičemž jeho výrok je určitý a odpovídá obsahu odůvodnění.

Krajský soud v Brně předně za účelem dodržení zákonného postupu stanovenému krajskému soudu Nejvyšším správním soudem ve výše zmíněném zrušujícím rozsudku nařídil ve věci jednání dne 7. 9. 2005, v němž stěžovatel uvedl následující skutečnosti a navrhl provedení dále uvedených důkazů. Stěžovatel namítl, že v případě postupu posudkové lékařky OSSZ Olomouc mu tato nechala podepsat pouze první stranu protokolu o jednání, přičemž druhou stranu tohoto protokolu „vůbec neviděl“. Stěžovatel tak nebyl seznámen s podklady, ze kterých lékařka OSSZ vycházela, když jeho zdravotní stav hodnotila, a to aniž by mu někdo podkladové materiály předem zaslal, aby se s nimi mohl seznámit nebo aby jej s nimi seznámila lékařka OSSZ. Stěžovatel uvedl, že mu přišel domů pouze poštou formulář z OSSZ, který měl předat své praktické lékařce a na něm byly pokyny, jaká vyšetření má praktický lékař provést. Tento vyplněný formulář praktickým lékařem měl být odeslán na OSSZ, přičemž jej stěžovatel nikdy jako vyplněný neviděl a nebyl s jeho obsahem seznámen. V tom spatřoval porušení ust. § 33 správního řádu a navrhoval, aby OSSZ Olomouc předložila soudu seznam jednání toho dne, kdy byl kontrolován zdravotní stav žalobce na uvedené OSSZ a dále navrhl, aby byla vyslechnuta MUDr. F. ohledně skutečnosti, jak dlouho běžně trvají jednání ohledně kontroly zdravotního stavu pojištěnců a zda jsou při něm pojištěnci seznámeni s podklady, které vedou posudkové lékaře k určitému závěru. Dále navrhoval v tomto směru i výslech tajemníka posudkové komise. Dále navrhoval, aby soud vyžádal vyplněný formulář, který vyplňovala praktická lékařka, a jenž byl podkladem pro stanovisko posudkového lékaře OSSZ při hodnocení zdravotního stavu žalobce. Dále navrhl, aby byl vyžádán metodický pokyn od Ministerstva práce a sociálních věcí, případně od ČSSZ Praha, který upravuje postup lékařů OSSZ a PK MPSV při hodnocení zdravotního stavu pojištěnců. Dále měl stěžovatel výhrady k postupu PK MPSV, pracoviště Brno. Předně namítl, že MUDr. G., člen této posudkové komise je sice chirurgem, ale ne břišním chirurgem, vůbec už ne proktologem a urologem, protože v případě stěžovatele se jedná při hodnocení jeho zdravotního stavu o mezioborovou záležitost mezi chirurgií a urologií. Pokud jde o píštěl, byla předchozími vyšetřeními prokázána a při operaci provedené ve Fakultní nemocnici v Praze Na Bulovce (kterou prováděl prof. Dr. A., specializovaný na břišní chirurgii a přítomen byl i přednosta urologické kliniky MUDr. G.

a vedoucí lékař chirurgického oddělení doc. Dr. Š.) byla odstraněna. Uvedl, že zdravotní stav zjištěný z vyšetření v Praze Na Bulovce za hospitalizace v listopadu 2002 byl stejný jako zdravotní stav v roce 1999, kdy mu byl rozhodnutím žalované odňat plný invalidní důchod. Zdravotní stav zjištěný vyšetřením v roce 2002 byl stejný jak již v roce 1993. Dále uvedl, že PK MPSV, i když provedla vícero jednání, nedostatečně zjistila jeho zdravotní stav a nevyhověla jeho námitkám. Proto navrhl vypracování znaleckého posudku, a to „znaleckým ústavem“, kterým by se tento ústav vyjádřil k jeho zdravotnímu stavu k datu vydání rozhodnutí žalované, tj. ke dni 4. 3. 1999. Stěžovatel dále založil do spisu kopie dvou lékařských zpráv ze dne 1. 6. 1993 a ze dne 28. 11. 2002.

Krajský soud reagoval na výše uvedené vyjádření a návrhy stěžovatele tím, že požádal PK MPSV, aby se vyjádřila k jeho námitce týkající se odbornosti MUDr. G. a aby provedla zhodnocení zdravotního stavu doplněním svého posudku z 8. 12. 2001 a sdělila, zda k datu vydání rozhodnutí žalované odpovídá zdravotní stav stěžovatele plné nebo částečné invaliditě, tedy zda posudková komise setrvává na svém závěru nebo ho mění. PK MPSV na základě zmíněného požadavku krajského soudu na doplnění posudku vypracovala na základě jednání dne 17. 10. 2005 posudek (komise jednala ve složení MUDr. V. K., předseda komise, posudkový lékař MUDr. P. G., CSc., a tajemnice D. K.). Z tohoto doplňujícího posudku PK MPSV ze dne 17. 10. 2005 vyplynuly následující rozhodné skutečnosti: předně PK MPSV zhodnotila hospitalizační zprávu sepsanou dne 1. 6. 1993 (předloženou stěžovatelem) z urologické kliniky Fakultní nemocnice Olomouc a dále hospitalizační zprávu od 18. 1. do 28. 11. 2002 z urologického oddělení Fakultní nemocnice Bulovka, Praha 8, taktéž předloženou stěžovatelem, a dále pak lékařský nález z radiologické kliniky Fakultní nemocnice Olomouc ze dne 30. 4. 2001, dále fotokopii karty praktického lékaře, posudkový list OSSZ Olomouc, posudky PK MPSV Brno a PK MPSV Ostrava a dokumentaci ponechanou se souhlasem stěžovatele ve spise. Posudková komise uvedla, že hospitalizační zpráva z 26. 3. 1993 byla již zhodnocena, nově předložena hospitalizační lékařská zpráva z 28. 11. 2002 je posudkově irelevantní pro posouzení zdravotního stavu k datu napadeného rozhodnutí ČSSZ Praha z března 1999. Skutečnost, že stěžovatel je objedнан na operaci pro zhoršení zdravotního stavu (chronický retrovesikální absces, chronická vesikoperineální píštěl) je jen dokladem chronicity zdravotního postižení žalobce. Posudková komise dále konstatovala, že do budoucna „nelze vyloučit občasnou komunikaci mezi močovým měchýřem a perineem“. Uvedla, že setrvává na svém závěru z 8. 6. 2001, včetně závěru doplňujícího posudku z 18. 12. 2001, přičemž za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu k datu napadeného rozhodnutí žalované ze dne 4. 3. 1999 považovala stav po mnoha operacích vrozeného onemocnění tlustého střeva, se založením terminální ileostomie s amputací rekta, s přetrvávající píštělí na hrázi se sekrecí hlenohnisavou, kdy píštěl vychází z laločnatého slepého útvaru – píštěl vesikoperineální nebyla prokázána, i když se připouštěl záklopkový mechanismus. Zároveň posudková komise v tomto doplňujícím posudku uvedla, že u stěžovatele nešlo hodnotit pokles schopnosti soustavné výtěčné činnosti k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované podle vyhlášky č. 284/1995 Sb., v platném znění, příloha č. 2, kapitola 10 odd. C položka 6 písm. b), neboť se nejednalo o píštěl v okolí řiti – silně secernující sterkorální píštěl, která vedla k výraznému znečištění, nešlo tedy o odchod stolice takovou píštělí. To by byl podstatně závažnější zdravotní stav, než je občasná hlenohnisavá sekrece z píštěle na hrázi z laločnatého útvaru. Dále posudková komise uvedla, že nešlo hodnotit pokles schopnosti soustavné výtěčné činnosti k datu napadeného rozhodnutí žalované podle vyhlášky č. 284/1995 Sb., v platném znění vyhl. č. 157/1997 Sb., příloha č. 2 kapitola XI odd. B položka 6 písmeno b), neboť se nejednalo o chronickou píštěl nebo píštěl s vydatnou sekrecí zvláště sterokorální, hnisavou nebo močovou. Zároveň nešlo u žalobce hodnotit pokles schopnosti soustavné výtěčné

činnosti k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované podle citované vyhlášky, a to přílohy č. 2 kapitola X odd. C položka 1 písm. c), protože po operacích na střevech nešlo o značné snížení stavu výživy s výrazným snížením celkové výkonnosti organismu, nešlo o poruchy pasáže, pokles hmotnosti, výraznější anémii nebo krvácení. U stěžovatele k datu vydání rozhodnutí žalované zároveň nešlo o zdravotní postižení, které by podle přílohy č. 3 k citované vyhlášce umožňovalo soustavou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek. Posudková komise vyslovila závěr, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti k datu rozhodnutí žalované podle citované vyhlášky příloha č. 2 kapitola X odd. C srovnatelně s položkou 4 písm. c), kde je pomocně míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti uvedena v závorce 50 %, s použitím přílohy č. 4 k citované vyhlášce, oddíl A odst. 2 písm. a) – u stěžovatele šlo o značně ztížené obecné životní podmínky.

K námitce stěžovatele týkající se odbornosti MUDr. P. G., CSc., člena posudkové komise, posudková komise v tomto doplňujícím posudku uvedla, že jmenovaný je odborným chirurgem s atestací z oboru chirurgie II. stupně, kandidátem lékařských věd, je chirurgem s praxí 26 let na klinickém chirurgickém pracovišti ve Fakultní nemocnici U sv. Anny v Brně, přičemž břišní chirurgie se na této klinice rutině provozuje, a onemocnění, které prodělal stěžovatel, se na tomto pracovišti běžně řeší. Atestace z oboru „břišní chirurgie“ neexistuje a atestace II. stupně z oboru chirurgie zahrnuje v sobě veškeré znalosti z břišní chirurgie. Krajský soud výše uvedená skutková zjištění včetně návrhů na provedení důkazů stěžovatele zhodnotil v odůvodnění rozsudku napadeném kasační stížností, v němž současně napravoval již zmíněná pochybení vytknutá mu Nejvyšším správním soudem v jeho zrušujícím rozsudku.

Krajský soud se vypořádal s nápravou pochybení, vytknutých mu Nejvyšším správním soudem ve předchozím zrušujícím rozsudku a uvedených shora pod písm. a), b), c) a d), a to následujícím způsobem:

ad a), c): K návrhu stěžovatele na provedení důkazů znaleckým posudkem vypracovaným znaleckým ústavem krajský soud uvedl, že nemá žádné pochybnosti a odbornosti závěru PK MPSV, a proto nebylo třeba zkoumat zdravotní stav stěžovatele znaleckým ústavem. PK MPSV měla k dispozici, což nezpochybňoval ani stěžovatel, všechny lékařské zprávy o jeho zdravotním stavu, přičemž vypracovala posudek dne 8. 6. 2001, když před tím byla ve Fakultní nemocnici Olomouc na žádost této komise provedena fistulografie MUDr. T. s nasondováním píštěle z hráze s tím, že nebyla nalezena komunikace s močovým měchýřem. Podle barevné zkoušky na průkaz píštěle vesikoperineální, provedenou dne 21. 4. 2001 a 23. 4. 2001 MUDr. T. z radiologické kliniky Fakultní nemocnice Olomouc, nedošlo k průkazu píštěle vesikoperineální, a to ani při aplikaci barviva do močového měchýře a sledování, zda dojde ke zbarvení v oblasti perineální píštěle a ani opačnou cestou, kdy bylo aplikováno barvivo do píštěle perineální a nedošlo k zbarvení obsahu močového měchýře. Následně byl posudek PK MPSV doplňován 18. 12. 2001, přičemž se komise vyjadřovala k námitkám žalobce, a opětovně byl posudek doplněn 17. 10. 2005, kdy stěžovatel předložil další lékařské zprávy, k nimž posudková komise zaujala své stanovisko. K lékařské zprávě ze dne 28. 11. 2002 komise uvedla, že se jedná o nově předloženou lékařskou zprávu, která je posudkově irelevantní pro posouzení zdravotního stavu stěžovatele k datu přezkoumávaného rozhodnutí žalované z března 1999. Krajský soud dospěl k závěru, že zdravotní stav stěžovatele byl posudkovou komisí výše uvedenou velice objektivně a podrobně zkoumán ze všech dostupných lékařských nálezů, přičemž navíc sám stěžovatel uvedl u jednání Krajského soudu v Brně dne 12. 9. 2001, že v jeho případě jednání posudkové komise nebylo formální, když si posudková komise vyhradila na stěžovatele dostatek času. Krajský soud opětovně uvedl, že nemá pochyby o odbornosti vypracovaného posudku PK MPSV a ani o tom, že by

nebyl náležitě zjištěn zdravotní stav stěžovatele z dostatečných lékařských nálezů. Z uvedených důvodů nepokládal krajský soud za nutné, aby byl vyslýchán ve věci předseda posudkové komise MUDr. K., případně tajemnice uvedené posudkové komise anebo by měly být předloženy metodické pokyny upravující činnost PK MPSV a aby byl zkoumán obecně postup této posudkové komise u jiných pojištěnců, kteří žádné námitky k posudku posudkové komise neměli.

Tyto závěry považuje Nejvyšší správní soud za správné a k námitkám stěžovatele v kasační stížnosti vztahující se k těmto závěrům krajského soudu uvádí následující. V řízení o přezkoumání rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o odnětí plného invalidního důchodu, tedy dávky důchodového pojištění podmíněné zdravotním stavem, si soud vyžádá posouzení zdravotního stavu občana od Ministerstva práce a sociálních věcí, které jej učiní prostřednictvím svého orgánu – posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona ČNR č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném od 1. 1. 1998, dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“) ve složení stanoveném v § 3 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, ve znění vyhlášky č. 28/1993 Sb. a vyhlášky č. 139/1998 Sb. (dále jen „vyhl. č. 182/1991 Sb.“). Podaný posudek hodnotí soud jednotlivě i v souhrnu s ostatními důkazy jím provedenými i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem; ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného (§ 77 odst. 2 věta druhá s. ř. s.). Nevzbuzuje-li obsah podaného posudku pochybnosti o své úplnosti a správnosti, není odůvodněn požadavek stěžovatele na doplnění dokazování ustanovením znalce z oboru zdravotnictví podle § 127 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ads 22/2003 - 48 ze dne 28. 8. 2003). V projednávané věci jsou závěry PK MPSV v Brně, a to zejména na základě doplnění posudku ze dne 17. 10. 2005, zcela srozumitelné, úplné a nepochybné, když PK MPSV v Brně zhodnotila veškerou zdravotní dokumentaci stěžovatele a vyvodila z nich závěr o tom, že k datu vydání žalovaného rozhodnutí nebyl stěžovatel plně invalidní, což odpovídá i výroku žalovaného rozhodnutí. Ostatně ani stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl žádný konkrétní věcný argument (s výjimkou námitky týkající se odborné způsobilosti MUDr. P. G., CSc., jako člena této posudkové komise, kterou se Nejvyšší správní soud věcně zabývá v další části tohoto jeho rozsudku – viz ad b), který by byl schopný právně relevantním způsobem vyvrátit tento závěr. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal vadu řízení týkající se ochrany procesních práv stěžovatele ve vztahu k jednání zmíněné posudkové komise krajského soudu. Předně je nutné zdůraznit, že řízení před posudkovou komisí nelze posuzovat stejně jako správní řízení, když pod § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb. se pro vydávání posudků posudkovými komisemi použijí ustanovení obecných právních předpisů o správním řízení jen přiměřeně. Podle tohoto obecného právního předpisu není ústnost jednání bezpodmínečnou podmínkou, když podle § 21 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, správní orgán nařídí ústní jednání, vyžaduje-li to povaha věci, zejména přispěje-li se tím k jejímu objasnění, nebo stanoví-li to zvláštní předpis. Zároveň je nutné si uvědomit, že tento posudek je podkladem nikoliv rozhodnutí správního orgánu ve správním řízení, ale pro rozhodnutí soudu. Podstatnou skutečností rozhodující pro posouzení zákonnosti postupu zmíněné posudkové komise proto je, zda stěžovatel měl možnost uplatnit své připomínky k tomuto posudku a vyjádřit se k jeho obsahu v rámci soudního řízení. A tuto možnost stěžovatel nepochybně měl. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku, zúčastnil se stěžovatel jednání PK MPSV v Brně konaných 26. 2. 2001 a 8. 6. 2001 a námitky a připomínky k jednání komise a k jejímu posudku včetně dodatku ze dne 17. 10. 2005 mohl uplatnit při jednání před krajským soudem (dne 12. 9. 2001, 7. 9. 2005 a 21. 12. 2005), což také učinil. Na tomto místě je nutné navíc zdůraznit, že poskytnutí

ochrany procesních práv účastníkovi jak správního, tak i soudního řízení není bezbřehá a samoúčelná. Neposkytnutí této ochrany může způsobit vadu řízení jen v případě vlivu na zákonnost vydávaných rozhodnutí v těchto řízeních (srov. § 103 odst. 1 písm. a/, d/ s. ř. s.). Takovou vadu Nejvyšší správní soud neshledal. Za vadu řízení způsobující nezákonnost rozhodnutí krajského soudu nelze považovat skutečnost, že soud neprovedl stěžovatelem navržené výsledky MUDr. G., CSc. (člena PK MPSV v Brně) a MUDr. K. (člena PK MPSV v Brně) a dále, že soud si nevyžádal metodické pokyny upravující činnost posudkových komisí MPSV, jak stěžovatel v průběhu řízení před krajským soudem navrhoval. Soud není vázán důkazními návrhy účastníků řízení tak, že by byl povinen provést všechny nabízené důkazy. Z ústavního principu nezávislosti soudů podle čl. 82 odst. 1 Ústavy České republiky vyplývá jak zásada volného hodnocení důkazů, zakotvená v § 132 občanského soudního řádu, tak i právo soudu rozhodnout, který z navrhovaných důkazů provede (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ČR, sp. zn. II. ÚS 56/95). Procesní postup soudu, jakož i otázky spojené s prováděním a hodnocením důkazů, upravuje občanský soudní řád; ten soudu ukládá, aby důkazy hodnotil podle své úvahy, a to jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemné souvislosti (§ 132 o. s. ř.), a aby rozhodl ve věci na základě zjištěného skutkového stavu (§ 153 odst. 1 o. s. ř.), přičemž jen jemu přísluší rozhodnout o tom, které z důkazů navrhovaných účastníky provede, a které nikoli (§ 120 odst. 1 a 2 o. s. ř.); nelze proto spatřovat porušení zásad vyjádřených v ust. § 18 o. s. ř. a také těch, které jsou dány ustanovením čl. 36 Listiny základních práv a svobod v tom, jestliže soud nevyhoví všem důkazním návrhům účastníků, a jestliže z důkazů, do té doby provedených, lze na skutkový stav posuzované věci (pod aspektem aplikace té které právní normy) bezpečně usoudit (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 150/93). Uvedená rozhodnutí Ústavního soudu lze aplikovat i ve správním soudnictví (§ 52, § 77 s. ř. s.). Účelem návrhu stěžovatele na provedení důkazů (obsažené zejména v jeho písemném podání ze dne 8. 11. 2005) nebylo prokázání či vyvrácení některého z odborných zdravotních údajů týkajících se jeho zdravotního stavu, ale zpochybnění odborné způsobilosti zmíněné posudkové komise, zejména jejího člena MUDr. G. V projednávané věci krajský soud nevyhověl návrhu stěžovatele na provedení důkazů, což dostatečným způsobem odůvodnil poukazem na zákonu odpovídající složení a způsob jednání posudkové komise MPSV, přičemž v případě odborné způsobilosti MUDr. G. vycházel soud ze sdělení této komise obsažené v dodatku posudku ze dne 17. 10. 2005 (srov. dále ad b). S tímto odůvodněním krajského soudu se Nejvyšší správní soud s odkazem na jeho správnost a s přihlédnutím k výše citovaným rozhodnutím Ústavního soudu, týkajících se otázky dokazování, ztotožnil. Na výše uvedené závěry nemá vliv tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti o „nadbytečnosti“ jeho vyšetření k prokázání vesiko - perineální píštěle, když toto vyšetření považuje za zcela „zbytečné a zatěžující organismus stěžovatele“. Jak vyplývá z posudků PK MPSV v Brně ze dne 8. 6. 2001 a ze dne 17. 10. 2005, bylo ve dnech 3. 2. 2001, 21. 4. 2001 a 23. 4. 2001 provedeno ve Fakultní nemocnici v Olomouci vyšetření stěžovatele fistulografií za účelem zjištění existence vesikoperineální píštěle. Závěry z tohoto vyšetření byly součástí hodnocení zdravotního stavu stěžovatele obsažené v posudkovém závěru, když podle něho za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu k datu napadeného rozhodnutí žalované ze dne 4. 3. 1999 považovala posudková komise stav po mnoha operacích vrozeného onemocnění tlustého střeva, se založením terminální ileostomie s amputací rekta, s přetrvávající píštělí na hrázi se sekrecí hlenohnisavou, kdy píštěl vychází z laločnatého slepého útvaru – píštěl vesikoperineální nebyla prokázána, i když se připouštěl záklopkový mechanismus. Na tomto závěru úvaha stěžovatele o nadbytečnosti tohoto vyšetření nemohla nic změnit.

ad b): V případě námítky stěžovatele týkající se odbornosti MUDr. P. G., CSc., člena PK MPSV, vycházel krajský soud z doplňujícího posudku této komise ze dne 17. 10. 2005.

V něm je námitka stěžovatele o odborné nezpůsobilosti jmenovaného člena posudkové komise z důvodu, že není „břišním“ chirurgem, vyvrácena následující argumentací: výše jmenovaný je odborným chirurgem s atestací v oboru chirurgie II. stupně, kandidátem lékařských věd. Je chirurgem s praxí 26 let na klinickém chirurgickém pracovišti ve Fakultní nemocnici U sv. Anny Brno, přičemž v rámci chirurgické kliniky této nemocnice se břišní chirurgie provozuje a onemocnění, které prodělal žalobce, se na tomto pracovišti běžně řeší. Atestace z oboru „břišní chirurgie“ neexistuje a atestace II. stupně z oboru chirurgie zahrnuje v sobě veškeré znalosti „břišní chirurgie“. Zmíněný závěr, který byl uveden v doplňujícím posudku ze dne 17. 10. 2005, považoval soud za naprosto dostačující a vyčerpávající, jenž námitky žalobce zcela vyvrátil. Posudková komise tedy jednala ve správném složení tak jak ji ukládá § 3 odst. 2 vyhlášky č. 182/1991 Sb.

Proti tomuto hodnocení doplňujícího posudku provedeného krajským soudem nemůže obstát námitka stěžovatele obsažená v kasační stížnosti o tom, že MUDr. P. G., CSc. operace, jenž stěžovatel podstoupil u prof. MUDr. F. A., DrSc., přednosta FN Na Bulovce, neprovádí. Podstatnou a rozhodující skutečností pro posouzení odborné způsobilosti MUDr. P. G., CSc., jako člena PK MPSV, není to, zda provádí či neprovádí určitý druh operací, protože tato okolnost totiž není podle platné právní úpravy týkající se složení a činnosti posudkových komisí (vyhl. č. 182/1991 Sb.) právně relevantní skutečností. Rozhodující je vyjádření této komise v posudku ze dne 17. 10. 2005 o tom, že atestace z oboru „břišní chirurgie“ neexistuje a atestace II. stupně z oboru chirurgie, kterou tento člen posudkové komise má, v sobě zahrnuje veškeré znalosti „břišní chirurgie“. A proti tomuto závěru nevznese stěžovatel žádný věcný argument. Proto s poukazem na výše zmíněnou judikaturu Ústavního soudu (srov. ad a) nebylo nutné provést důkaz výsledkem stěžovatelem navrhovaných svědků (výše jmenovaného člena PK MPSV v Brně, dále MUDr. V. K. – předsedy této komise a D. K. – tajemnice této komise), když pro posouzení zákonnosti postupu krajského soudu týkající se uvedené námitky stěžovatele plně postačovala (jinými slovy byla právně relevantní, logická a správná) úvaha soudu o dostatečném a vyčerpávajícím závěru posudkové komise MPSV obsaženém v jejím posudku ze dne 17. 10. 2005.

ad d) V případě námitky stěžovatele týkající se jednání před OSSZ Olomouc krajský soud vycházel z ust. § 1 odst. 2 vyhlášky č. 182/1991 Sb., podle kterého lékař OSSZ kontroluje správnost a úplné zdravotnické dokumentace. Při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti občanů přihlédne lékař OSSZ k výsledkům vlastního vyšetření a musí vycházet z lékařských zpráv a posudků vypracovaných lékaři o zdravotním stavu občanů. Lékař OSSZ seznamuje posuzovaného občana s výsledkem posouzení včetně poučení o možnosti dalšího postupu. Z dávkového spisu OSSZ Olomouc krajský soud zjistil, že dne 6. 11. 1996 byl předvolán ke kontrole plné invalidity stěžovatel na OSSZ Olomouc, kde jednání byla přítomna kromě něho i MUDr. H. F., lékařka příslušné OSSZ a tajemník M. B. Z protokolu vyplynulo, že stěžovatel popsal své zdravotní problémy, byl seznámen se závěrem posudku, dle kterého v současné době již není považován za plně invalidního, ale je považován jen za částečně invalidního a dále je v záznamu pojednání uvedeno, že byl poučen o možnosti podat odvolání proti rozhodnutí ČSSZ v Praze, které mu bude písemně zasláno, a to přímo ke Krajskému soudu v Ostravě. Dále v tomto záznamu o jednání byl stěžovatel poučen o tom, že se odvolání podává ve dvojím vyhotovení a přílohu musí tvořit písemné rozhodnutí, proti kterému se odvolává a rovněž byl stěžovatel seznámen i písemným poučením o tom, že o částečný invalidní důchod musí požádat sepsáním žádosti na dávkovém oddělení OSSZ v Olomouci v úřední dny. Na této první straně záznamu o jednání je podpis stěžovatele jako podpis účastníka řízení. Na druhé straně tohoto záznamu je uvedeno, že lékařka jednala na základě lékařské zprávy ošetřující lékařky MUDr. H. z 25.10.1996, doplněným vyšetřením

gastroenterologickým a urologickým, přičemž zde byla popsána diagnóza stěžovatele a za příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu považovala lékařka M. H., stav po amputaci recta, tot. kolektomie se stomií srovnatelné s kapitolou X odd. C položka 2 písm. b), vzhledem k vesicorectální píštěli a tím k chronické infekci cest močových s častými exacerbacemi vyžadující léčbu s nutností operačního řešení píštěle a stanovila míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti na 40 %, přičemž stěžovatel již není plně invalidní dle § 39 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb., ale je pouze částečně invalidní ve smyslu § 44 odst. 1 citovaného zákona, s tím, že změna plné invalidity na částečnou je dnem 6. 11. 1996. Uvedenou skutečnost zhodnotil krajský soud tak, že z celého posudkového spisu OSSZ Olomouc nevyplyvá, že správní orgán by bránil stěžovateli jakýmkoli způsobem, aby se mohl vyjádřit ke způsobu zjištění svého zdravotního stavu, případně navrhnout jeho doplnění, nebo aby se mohl vyjádřit k podkladům, ze kterých vycházela lékařka OSSZ Olomouc, když zdravotní stav žalobce hodnotila. Z tohoto spisu není zřejmé, že by žalobce se chtěl seznámit s podkladovou lékařskou zprávou vyhotovenou MUDr. H. ze dne 25. 10. 1996, když věděl již předtím, než bylo nařízeno jednání na OSSZ Olomouc dne 6. 11. 1996, že od této lékařky byla vyžadována zpráva ohledně zdravotního stavu žalobce, případně, že by chtěl vědět, zda lékařka OSSZ vycházela z nějakých jiných odborných lékařských nálezů.

Námítky stěžovatele zaměřené v kasační stížnosti proti zmíněným závěrům krajského soudu, jenž se týkaly postupu lékařky OSSZ v Olomouci, nemohly mít vliv na zákonnost jak rozhodnutí žalované, tak i krajského soudu. Tyto námítky stěžovatele se týkají ochrany procesních práv účastníka správního řízení, přičemž obsahují tvrzení o tom, že obsah záznamu o jednání OSSZ Olomouc ze dne 6. 11. 1996 byl dodatečně doplněn a stěžovateli byla odeprána možnost vyjádřit se k tomuto podkladu rozhodnutí žalované. Z vyjádření žalobce u jednání krajského soudu konaného dne 7. 9. 2005 vyplývá, že pod tímto doplněním stěžovatel spatřuje postup lékařky této OSSZ (MUDr. F.), jež nechala stěžovateli podepsat první stranu zmíněného záznamu, přičemž mu sdělila, že druhou stranu protokolu „dopíše“. Na druhé straně zmíněného záznamu je pak uvedeno, že posudková lékařka jednala na základě zprávy ošetřující lékařky MUDr. H. z 25. 10. 1996. Jak již Nejvyšší správní soud výše uvedl, neposkytnutí této ochrany procesním právům účastníka správního a soudního řízení může způsobit vadu řízení jen v případě vlivu na zákonnost vydávaných rozhodnutí v těchto řízeních (srov. § 103 odst. 1 písm. a/, d/ s. ř. s.). Takovou vadu Nejvyšší správní soud neshledal. Stěžovatel v kasační stížnosti nenapadl závěr krajského soudu o tom, že stěžovatel věděl o vyžádání zmíněné lékařské zprávy posudkovou lékařkou OSSZ v Olomouci ještě před tím, než bylo nařízeno jednání na OSSZ v Olomouci dne 6. 11. 1996, přičemž mu nebylo správním orgánem bráněno v tom, aby se vyjádřil ke způsobu zjištění svého zdravotního stavu. I kdyby však uvedený závěr krajského soudu účinně zpochybnil, nebylo by možné spatřovat v uvedeném postupu OSSZ v Olomouci vadu řízení způsobující nezákonnost žalovaného rozhodnutí. Nelze totiž přehlédnout, že stěžejním důkazem pro hodnocení zákonnosti žalovaného rozhodnutí byl v projednávané věci zmíněný posudek PK MPSV v Brně ze dne 8. 6. 2001 včetně jeho doplňků, zejména posudku této komise ze dne 17. 10. 2005. Závěr o nezákonnosti rozhodnutí žalované by mohl krajský soud učinit v případě, že by vyplýval z posudku posudkové komise MPSV, protože pouze tento orgán posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění (§ 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb.) anebo by vyplýval z jiných důkazů, které by závěry posudkové komise zcela vyvracely. Za takový důkaz vyvracející závěry PK MPSV v Brně rozhodně nelze považovat lékařskou zprávu ošetřující lékařky MUDr. H., což ostatně ani stěžovatel nenamítal.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyl dán žádný z důvodů kasační stížnosti, pro který by musel zrušit napadený rozsudek krajského soudu, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 103 odst. 1, § 109 odst. 3 a § 110 odst. 1 s. ř. s.). O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, neboť nařízení jednání neuznal za vhodné, přičemž zároveň nebylo nutné provádět dokazování (§ 109 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhradu nákladů řízení nepřisluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu